

Sygn. akt II AKa 40/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Włodzimierz Brazewicz

Sędziowie: SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

SSA Dorota Rostankowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury (...) w G. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2019 roku

sprawy

P. B., s. J., ur. (...) w S.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 28 września 2018 r., sygn. akt **IV K 190/18**

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie I podwyższa do 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy,
2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wydał w dniu 28 września 2018 r. w sprawie o sygn. akt **IV K 190/18** wyrok łączny w stosunku do **P. B.** ustalając, że został on skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie IV K 223/00 za popełniony w październiku 1999 r. czyn z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – na podstawie art. 42 ust. 3 cyt. ustawy na karę 4 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka.

P. B. odbył karę pozbawienia wolności w okresie od 20 października 1999 r. do 9 stycznia 2003 r. – warunkowo zwolniony, a zastępczą karę pozbawienia wolności za grzywnę w okresie od 10 maja 2004 r. do 29 czerwca 2004 r.

II. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 19 marca 2009 r. w sprawie II K 258/06 za popełnione:

- w okresie od kwietnia 2003 r. do 30 października 2003 r. przestępstwo

z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – na podstawie art. 191 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- w maju 2003 r., we wrześniu 2003 r., w październiku 2003 r., w lipcu 2003 r. przestępstwa z art. 282 k.k. – przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 282 k.k. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- w okresie od dnia 28 października 2003 r. do 30 października 2003 r. przestępstwo z art. 282 k.k. na karę roku pozbawienia wolności;

- w dniu 28 października 2003 r. przestępstwo z art. 282 k.k. na karę roku pozbawienia wolności;

- w dniu 29 października 2003 r. przestępstwo z art. 278 § 1 i 3 k.k.

– na podstawie art. 278 § 3 k.k. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzeczono karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Skazany odbył karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności

w okresie od 30 października 2003 r. do 10 maja 2004 r., od 29 czerwca 2004 r. do 4 sierpnia 2004 r., od 27 stycznia 2010 r. do 7 maja 2012 r. – warunkowo zwolniony.

III. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 12 sierpnia 2013 r. w sprawie IV K 487/07 za popełniony na przełomie marca i kwietnia 2005 r. czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – na podstawie przywołanego przepisu cyt. ustawy na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę 80 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka, a na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy orzeczono wobec niego nawiązkę w kwocie 1.000 zł na rzecz Niepublicznego ZOZ Monar Ośrodka (...) dla (...) w G..

Skazany odbył karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 16 grudnia 2006 r. do 16 października 2009 r., a grzywnę od 16 października 2009 r. do 28 października 2009 r.

IV. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 lipca 2016 r. w sprawie IV K 161/10, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 czerwca 2018 r. w sprawie II AKa 239/17 za popełnione:

- od początku 1999 r. do początku października 1999 r. przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka;

- w lipcu 1999 r. przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka, a na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy orzeczono wobec niego dwie nawiązki na rzecz Ośrodka (...) (...) i (...) Monar w G.;

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i jednostkowe kary grzywny i wymierzono P. B. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i karę łączną 250 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka.

Powyższym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gdańsku orzekł następująco:

- przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1

i 2 k.k. w ich brzmieniach obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r. połączył skazanemu P. B. jednostkowe kary pozbawienia wolności

i jednostkowe kary grzywny wymierzone wyrokami:

- Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie IV K 223/00;

- Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 lipca 2016 r. w sprawie IV K 161/10, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 czerwca 2018 r. w sprawie II AKa 239/17

i orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i karę łączną 250 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka (pkt I), z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary łącznej, na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 82 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2011 r. okresu od dnia 20 października 1999 r. do 9 stycznia 2003 r., uznając karę 4 lat pozbawienia wolności za odbytą w całości z uwagi na nieodwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia (pkt II), a na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny, na podstawie art. 63 § 2 k.k. okresu od 10 maja 2004 r. do 29 czerwca 2004 r. (pkt III),

- przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw.

z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. połączył skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 19 marca 2009 r. w sprawie II K 258/06;

- Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 12 sierpnia 2013 r. w sprawie IV K 487/07

i orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (pkt IV), z zaliczeniem na jej poczet, na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 82 k.k.

w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2011 r. okresów: od 30 października 2003 r. do 10 maja 2004 r., od 29 czerwca 2004 r. do 4 sierpnia 2004 r., od 27 stycznia 2010 r. do 7 maja 2012 r., uznając karę 3 lat i 3 miesięcy za odbytą w całości z uwagi na nieodwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia oraz okres od 16 grudnia 2006 r. do 16 września 2008 r. (pkt V),

- pozostawił do odrębnego wykonania pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach (pkt VI),

- zwolnił skazanego z obowiązku ponoszenia kosztów procesu (pkt VII).

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Prokuratury (...)

w G., który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść skazanego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażącą niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec P. B.:

a) w punkcie I poprzez wymierzenie kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka;

b) w punkcie IV poprzez wymierzenie kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności.

Podnosząc taki zarzut, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kar łącznych w wysokości:

a) w punkcie I poprzez wymierzenie kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności i kary łącznej 350 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka;

b) w punkcie IV poprzez wymierzenie kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja tylko częściowo zasługiwała na uwzględnienie, co skutkowało dokonaniem zmiany wysokości kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I przez jej podwyższenie. W pozostałym zakresie okazała się niezasadna.

Na wstępie rozważań trzeba zwrócić uwagę na to, że jakkolwiek prokurator zaskarżył nominalnie wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, to jednak sformułowane przez niego zarzuty jak i ich rozwinięcie w uzasadnieniu apelacji dotyczą w istocie tylko wysokości orzeczonych kar łącznych, a zatem dotyczą tylko całości rozstrzygnięcia o karze.

Skarżący nie kwestionuje bowiem trafności ustalenia przez Sąd Okręgowy zakresu przedmiotowego postępowania o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego P. B.. Podstawą dokonanych przez ten Sąd ustaleń był nie tylko wniosek obrońcy skazanego (k. 4-9), lecz również dane wynikające z aktualnej karty karnej skazanego (k. 29-3), informacji o pobytach i orzeczeniach (k. 123-127, 129-132), informacji z bazy N.-Sad (k. 13-22) oraz odpisów wyroków i postanowień (k. 27-28, 32-58, 64-99, 110, 117-120).

Autor apelacji nie podważa także zasadności zastosowania wobec skazanego P. B., w odniesieniu do jego sytuacji prawnej, ustawy względniejszej (art. 4 § 1 k.k.), tj. przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny podziela trafne rozważania sądu a quo w tym zakresie (s. 5-6 uzasadnienia). Bezsprzecznie, w sprawie mamy do czynienia z konfiguracją, w której (co najmniej) jeden wyrok objęty wyrokiem łącznym uprawomocnił się po dniu 30 czerwca 2015 r. (w sprawie IV K 161/10 – w dniu 25 czerwca 2018 r.). W takiej zaś sytuacji należało brać właśnie pod uwagę treść przepisu przejściowego, tj. art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 396), a w konsekwencji rozważać zastosowanie „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. (por. postanowienie SN z 16 lutego 2017 r., II KK 347/16, OSNKW 2017/8/42, LEX nr 2284181).

Sąd Okręgowy słusznie przeto skonstatował, analizując „względność” ustaw w odniesieniu do sytuacji prawnej skazanego P. B., że dla połączenia węzłami kary łącznej orzeczonych wobec niego kar znajdują zastosowanie przepisy rozdziału IX kodeksu karnego obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. (s. 6 uzasadnienia). Trafnie ustalił w ślad za tym, że w przypadku skazanego zachodzą dwa realne zbiegi przestępstw.

Rzecz jednak w tym, że w przypadku pierwszego z nich nietrafnie zastosował przy wymierzaniu kary łącznej zasadę absorpcji. Słusznie autor apelacji krytykuje takie postępowanie, wskazując w szczególności na wyjątkowość możliwości oparcia wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji na rzecz zasady asperacji, która pozwala uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy, który popełnił kilka przestępstw, gwarantując zarazem równowagę między nadmierną surowością i nadmierną łagodnością kary łącznej.

Konieczna jest jednak w tym miejscu uwaga, że oskarżyciel publiczny nie przeniósł tej rozsądnej argumentacji na sformułowane w apelacji wnioski. Domagając się bowiem orzeczenia w sumie 15 lat pozbawienia wolności nie dostrzegł tego, że dolegliwość z tego tytułu przekraczałaby tę, która wynikałaby dla skazanego z zastosowania przepisów obowiązujących po dniu 30 czerwca 2015 r. (wówczas dolegliwość ta sprowadzałaby się dla skazanego w sumie do 13 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności). W oczywisty sposób kłóci się to z zaakceptowaną przecież przez oskarżyciela „względnością” zastosowanych przez sąd a quo przepisów.

Powracając do pierwszej z orzeczonych kar łącznych, Sąd meriti dysponował możliwością wymierzenia kary łącznej w przedziale od 4 lat do 10 lat pozbawienia wolności. Jakkolwiek nie tracił z pola widzenia tego, że łącząc jednostkowe kary pozbawienia wolności w wymiarze po 3 lata w wyroku IV K 161/10, który został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

w sprawie II AKa 239/17, Sąd ten orzekł – z zastosowaniem zasady absorpcji karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, to jednak okoliczność ta nie upoważniała automatycznie do przyjęcia tej samej zasady (absorpcji) przy wymierzaniu kary łącznej również w wyroku łącznym. Zastosowanie zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej w jednym z wyroków obejmowanych

następnie wyrokiem łącznym, nie powoduje konieczności zastosowania tej zasady przy wymierzaniu nowej kary łącznej w tym wyroku łącznym.

Uchwytnym mankamentem jest jeszcze to, że sąd a quo nie dociekał, przywołując sprawę II AKa 239/17, z jakiego powodu Sąd Apelacyjny

w G. zastosował zasadę absorpcji. Jak wynika bowiem z treści tego wyroku i jego uzasadnienia wiązało się to z umorzeniem postępowania co do jednego z czynów. Skoro zatem jedna z kar jednostkowych odpadła, to w rzeczy samej musiało odnieść to taki skutek, że orzeczono karę łączną w niższym wymiarze, a jednocześnie najniższym możliwym do orzeczenia. Miało więc to miejsce w konkretnym i niepowtarzalnym układzie procesowym.

Nie ulega wątpliwości, że wywołane kryterium nie może przesłaniać,

a tym bardziej wyprzedzać analizy związku podmiotowo-przedmiotowego

i czasowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami. Przedkładając omawianą okoliczność sąd a quo nie wziął pod uwagę tego, że w układzie idealnym – w przypadku orzekania w jednym postępowaniu, doszłoby do jakościowej zmiany związanej z czynami skazanego skierowanymi przeciwko zdrowiu społecznemu chronionemu przepisami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, choćby z tego względu, że unaocznilyby się wtedy skala procederu przemytu narkotyków (kokainy), a w rezultacie zasadne jest wnioskowanie, że zastosowanie wówczas zasady absorpcji nie nastąpiłoby.

Sąd Apelacyjny jest konsekwentny co do tego, że wymiar kary łącznej nie powinien zasadniczo odbiegać od tego wymiaru, który miałby miejsce, gdyby orzekano o tym zagadnieniu w jednym postępowaniu. Przy uwzględnieniu ewentualnej modyfikacji wynikającej z zastosowania art. 571 k.p.k. (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 21 marca 2013 r., II AKa 71/13, POSAG 2013/3/182-184, LEX nr 136909). Innymi słowy, odniesienie się do możliwego wymiaru kary łącznej w takim idealnym układzie procesowym stanowi jednocześnie test na prawidłowość zastosowanej zasady wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym.

Trzeba oczywiście pamiętać o tym, że w procesie wymierzania kary łącznej nie uwzględnia się takich okoliczności jak np. stopień winy sprawcy oraz stopień społecznej szkodliwości czynów, gdyż okoliczności te zostały już zbadane i właściwie ocenione na etapie wymierzania kar jednostkowych i rzutowały na ich wymiar. Bezsprzecznie natomiast zasadne jest kierowanie się dyrektywą prewencji indywidualnej i generalnej.

Zgodzić się trzeba w pełni z tym, że wymierzenie in concreto kary łącznej przy stosowaniu określonej zasady jej wymiaru (absorpcji, asperacji czy kumulacji) stanowi rezultat koniecznego uwzględnienia przy wyrokowaniu łącznym okoliczności, które nie mogły być wcześniej przedmiotem oceny sądu, takich jak globalna liczba popełnionych przestępstw, ich rodzaj i łączące je relacje przedmiotowo-podmiotowe, co determinuje potrzebę takiego ukształtowania kary łącznej, aby te wszystkie aspekty - w wyniku stosowania dyrektyw prewencji szczególnej i ogólnej - zostały uwzględnione. Mający

w tym przypadku zastosowanie art. 53 § 1 k.k. nakazuje uwzględnienie również celu zapobiegawczego i wychowawczego, które kara łączna ma osiągnąć

w stosunku do skazanego (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 24 września 2015 r., II AKa 304/15, LEX nr 1959438).

Nie jest wreszcie argumentem przemawiającym za zastosowaniem zasady absorpcji to, że prawomocne osądzenie czynów z 1999 r. będących przedmiotem postępowania w sprawie IV K 161/10 nastąpiło dopiero 25 czerwca 2018 r.,

a brak prawomocnego rozstrzygnięcia w tak długim czasie sam w sobie oznaczał dla skazanego określoną dolegliwość, a nadto, że orzeczenie odnosi się już do innego człowieka, niż ten, którym był P. B. w dacie popełnienia czynów (s. 7-8 uzasadnienia) Odbiega to bowiem od istotnych kryteriów wymierzania kary łącznej. Tym bardziej nie sposób zgodzić się

z sądem a quo, który zastosowanie zasady absorpcji uznał za zasadne również

z tego powodu, że w sprawie IV K 223/00 wymierzono P. B. karę 4 lat pozbawienia wolności i tę karę skazany odbył. Konieczność powrotu skazanego do zakładu karnego po tak długim czasie od popełnienia czynów,

w sytuacji, gdy – jak wynika z wywiadu środowiskowego – przeszedł on pomyślnie proces resocjalizacji, z pewnością nie realizowałoby celów kary ani w zakresie prewencji szczególnej, ani ogólnej (ibidem).

W rezultacie takiej argumentacji nie sposób oprzeć się wrażeniu, że służy ona tylko poprawie sytuacji skazanego, co nie przystaje do utrwalonej linii orzeczniczej w tej materii (zob. np. postanowienie SN z dnia 22 września

2016 r., III KK 140/16, LEX nr 2142559). Mając to wszystko na uwadze, Sąd Apelacyjny nie podzielił finalnego stwierdzenia sądu a quo, że w sprawie tej, jak rzadko kiedy, celowość zastosowania zasady absorpcji rysuje się z taką wyrazistością.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny dysponował możliwością wymierzenia kary łącznej w wymiarze od 4 do 10 lat pozbawienia wolności. Mając na względzie to, że pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami istnieje bliski związek przedmiotowy (godzenie w to samo dobro prawne, choć w różnych formach stadialnych,) jak i też to, że występuje pomiędzy nimi zbieżność czasowa (choć na dystansie 10 miesięcy) oraz pozytywne wyniki wywiadu kuratorskiego – za zasadne uznał zastosowanie zasady absorpcji. Trzeba zarazem podkreślić to, że stwierdzenie bliskości czasowej poszczególnych czynów przestępnych oraz zachodzących między nimi powiązań na płaszczyźnie strony podmiotowej i przedmiotowej samo w sobie nie powinno stanowić okoliczności prowadzącej do złagodzenia wymiaru kary łącznej.

Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie I podwyższył do 5 lat i 6 miesięcy.

Kara łączna w tej wysokości przedstawia się jako rozstrzygnięcie sprawiedliwe. Jest na miarę zarówno celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec skazanego, jak i też potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z drugiej strony jako oczywista przedstawia się nadmierna surowość wniosku prokuratora domagającego się orzeczenia kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności, o czym była już mowa. Dlatego też został on uwzględniony tylko częściowo.

W odniesieniu do orzeczonej kary łącznej grzywny Sąd Apelacyjny nie stwierdził, aby kara ta w rozmiarze 250 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka była karą rażąco niewspółmierną. Tym bardziej, że skarżący poza ogólnymi sformułowaniami nie wykazał na czym ta niewspółmierność (łagodność) miałaby w tym przypadku polegać.

Również w odniesieniu do drugiej kary łącznej Sąd Apelacyjny nie dopatrył się powodów do uwzględnienia wniosku oskarżyciela publicznego

o wymierzenie kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w tym przypadku zasadnie zastosował co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności w istocie zasadę asperacji. Skarżący zaś w swoich wywodach, wymierzonych przede wszystkim przeciwko zasadzie absorpcji, nie wykazał, aby zastosowany w tym przypadku stopień redukcji kar spowodował orzeczenie kary łącznej (5 lat pozbawienia wolności) niewspółmiernie łagodnej. Stąd też i ten wniosek apelującego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Finalnie należy stwierdzić, że po dokonanej zmianie, dolegliwość dla skazanego sprowadza się w sumie do 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co nadal przemawia za „względnością” zastosowanej ustawy.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła przy tym innych uchybień, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.). Dlatego też Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok w pozostałej części jako słuszny utrzymał w mocy.

O zwolnieniu skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., ze względów słuszności.